

Međunarodno Glasilo

Klanjateljice Krvi Kristove

Klanjateljice Krvi Kristove – Vrhovna uprava - Via Maria De Mattias 10, I - 00183 Roma

www.adoratrici-asc.org

redazioneasc@adoratrici-asc.org

Lima, Peru
4-28 Luglio 2017

Godina XXI. - br. 6, lipanj 2019.

Susret s poviješću

Predragi, izbor ovog naslova nije za sastavljanje filozofskog članka o povijesti, nego samo pokušaj prikupiti, promotriti povijest očima vjere, očima Klanjateljice Krvi Kristove.

Ljudska je povijest doista promijenila smjer, bila je odjevena u vječnost kad su na uskršno jutro žene trčale do groba i pronašle da je prazan. Otajstvo Isusova uskrsnuća mijenja shvaćanje povijesti. Povijest je priča o ljudima, isprepletana razočaranjima, promašajima, grijehom, ali prvenstveno je to otajstvo spasenja: obojena tkanina koja se otkriva i pokazuje svu svoju ljepotu. Uskrsnuće nam pokazuje da Bog ne drži uzde povijest kao lutkar koji pokreće konce, nego je utjelovljenjem u Kristu Isusu, sišao u povijest kako bi postao njezin bitan dio. Stoga, izazov današnjeg vjernika jest tražiti Njegovu prisutnost, vidjeti je u znakovima rasutima na našem svakidašnjem putu.

U ovom broju, život naših sestara ASC svjedoči kako je to moguće činiti u svakodnevnom životu: u Vukovaru, hrvatskom gradu na Dunavu koji je

bio potpuno uništen u ratu 1991., kao i u zatvoru Rebibbia, prisutnosti u Liberiji, i da ne nabrajam ostala mjesta. Za nas Klanjateljice "svakodnevno prihvaćanje Riječi, u duhu klanjanja i razlučivanja, omogućuje nam kontemplirati Božju dinamičnu prisutnost u svojoj zajednici kao i u služenju" (vidi Odredbe 2017.). Hrabrost za susretanje različitih priča u svjetlu uskrsnuća preobražava ih u priče spasenja i otkupljenja.

Za vrijeme posjeta Bugarskoj papa Franjo, vezano uz budućnost drevnog kontinenta, citira razmišljanje svete Benedikte od Križa, zaštitnice Europe, o smislu povijesti: "Nedvojbeno, na odlučujuće događaje u povijesti utjecale su osobe oko kojima seništa ne govori u povijesnim knjigama". To su životi osoba koje se suprotstavljaju moći nježnošću, sili milosrđem, vladanju služenjem.

Povijest još uvijek nije do kraja napisana, ali uvijek je otvorena novosti Duha koji sve obnavlja i otvara se nadi.

s. Maria Grazia Boccamazzo, ASC

Zvodnik

Uvodnik

◇ Susret s poviješću

Prostor za Vrhovnu upravu

◇ Sijačice proročke nade

Iz ASC svijeta

◇ Trodnevlje i Uskrs u Liberiji

◇ Služimo našem dragom bližnjemu

◇ Početak snimke podcasta

◇ Međunarodni dan Majke Zemlje

Kazalo

◇ 90 godina prisutnosti ASC u San Giovanni Rotondo	6
1 ◇ Iskustvo iz Vukovara tijekom kanonske vizitacije	7
Prostor za JPIC/VIVAT	
2 ◇ Nitko ne smije ostati zadnji	8
U Družbi	
3 ◇ Kalendar Vrhovne uprave	9
4 ◇ Rođendani: slavimo život	9
4 ◇ Obljetnice redovničkih zavjeta	9
5 ◇ Vratile su se u kuću Očevu	9

Sijačice proročke nade

„Sijačice proročke nade“ bila je tema XXI. plenarne skupštine UISG-a (Međunarodne unije vrhovnih poglavarica) koja je održana u Rimu od 6. do 10. svibnja. Izabrana tema koju je predstavila s. Carmen Sammut, ohrabrila nas je da razmislimo o tome kako posvećene žene mogu i trebaju biti znak nade u „svijetu podjela i ratova“ i „mnogim ženama i djeci koja pate“. Za mene je to interkulturalno i međukongregacijsko iskustvo bilo privilegij. Bilo nas je oko 850 vrhovnih poglavarica iz 80 raznih zemalja. Jednostavnošću i otvorenošću pokušale smo zajedno odgovoriti na razna pitanja koja dotiču posvećeni život danas u globaliziranom i ranjenom svijetu.

To je doista bila prilika za obogaćivanje. Dijeljenje iskustava bilo je blagoslov za moj život i služenje koje obavljam u Družbi. Biti za stolom i lomiti Riječ, gledati stvarnost zajedno sa sestrama, sijati sjeme nade i imati hrabrosti gledati u budućnost, obnovilo je u meni radost da tražim nove odgovore na mnoge izazove koje susrećem svakoga dana.

Različita ponuđena razmišljanja bila su pravo bogatstvo i potvrda ljepote življenja posvećenog života, ali i njegove temeljne zadaće u životu Crkve i svijeta: biti znak one proročke nade koja proizlazi iz dubokog mističnog života koji nas potiče da idemo svima, a nadasve najsiromašnjima i onima na rubu društva.

Interkulturalnost, vizija budućnosti posvećenog života, integritet svega stvorenoga kroz encikliku „Laudato si“ pape Franje i međureligijski dijalog, bile su teme koje su se razvijale kroz dinamiku dubokog slušanja, dijeljenja i promišljanja.

Nada je bila crvena nit koja je pratila naše istraživanje, potičući nas da vidimo moguće horizonte koračajući zajedno, identificirajući moguće putove kolegijalnosti i aktivnog sudjelovanja.

To su bili dani u kojima se nada ponovno rasplamsala u svakoj od nas u viziji Boga za budućnost; radovale smo se kad smo postale svjesne da smo, unatoč ranjivosti koja dotiče život na svim razinama, pozvane slijediti Krista i biti sakrament njegove

prisutnosti u svijetu.

Nada je dar zajedništva koje želimo nastaviti tkati kroz evanđeoske odnose i saveze uspostavljene u suosjećanju i nježnosti čovječanstva koje se svakodnevno mijenja i obnavlja. Sitna sjemena, male geste... mali mogući koraci: proroštvo i nada koje plešu u beskonačnom krugu ciklusu, gdje suosjećanje tka budućnost koju obećava Bog. Naša mala i jednostavna djela suosjećanja nude ovu viziju stvaranja svakom pojedinom ljudskom biću kao proroštvo jer vjerujemo!

Posebno smo pozvane na veću solidarnost s onima koji žive na rubu društva, jer to je mjesto proročkog poziva posvećenih osoba, da postanu sredstva iscjeljenja u prekinutim odnosima čovječanstva i naše ranjene planete.

Stoga, da bismo bile vjerne svom proročkom pozivu, možemo biti sijačice proročke nade za planet samo ako smo ukorijenjene i uronjene u Božju riječ, motreći je kao što je to činio Isus.

S Isusom, siromašnim, čistim i poslušnim, naš proročki poziv nas poziva ostati na periferiji dajući svjedočanstvo protiv sveprisutne kulture dominacije koja vodi naš planet prema uništenju.

Iz dijeljenja su proizašle mnoge želje i konkretni izbori koje smo htjele poduzeti kako bismo učinile vjerodostojnim ono što vjerujemo.

Na kraju rada, imale smo priliku susresti se s papom Franjom u privatnoj audijenciji. Bilo je to posebno vrijeme u kojem smo dopustile da nas izazovu njegove jednostavne i spontane riječi koje su nas potaknule na još konkretnije opredjeljenje za služenje Crkvi i svijetu vjerne našem karizmatском identitetu koji nas čini vatrom.

s. Nadia Coppa, ASC

Trodnevlje i Uskrs u Liberiji

Aleluja i sretan Uskrs iz Liberije! Slavlje u Liberiji se po kulturi razlikuje, ali bit je ista, što se tiče posta, Velikoga tjedna i Uskrsa isti su običaji. Svakog petka za vrijeme korizme, kao župna zajednica, molili smo Križni put. Na Cvjetnicu smo se okupili oko stola na plaži gdje su blagoslovljene palme i podijeljene za crkvenu procesiju.

Crkva za proslavu, montažna, uredno je ukrašena, pjesma pjevana sa žarom i crkva puna ljudi.

ASC generator dobro došao za obrede Velikoga četvrtka. Svećenik je oprao noge 12-orici ljudi i klanjanje je trajalo sve do 23:30.

Na Veliki petak molili smo Križni put u procesiji, koji uvijek počinje s plaže i završava u crkvi. Postaje Križnoga puta bile su postavljene na stabla duž puta. Za vrijeme obreda Velikoga petka dimule su me starije žene i muškarci koji su se unatoč bolova u koljenima klanjali križu kod postaja.

Uskrsno bdijenje počelo je u 21 sat uskrsnom vatrom, koja se dizala 6 stopa da osvijetli Uskrsnu svijeću i u procesiji sa svijećama krenuli od ulaza škole do crkve.

Tijekom proslave kršteno je 20 osoba, uključujući i dvotjedno dijete. Povorka je bila prekrasna kombinacija povrća, voća, vrećica riže, kruha, piletine i drugih vrsta darova.

S. Zita i ja pozvali smo na ručak oca Dennisa, Carlu, člana volonterske organizacije Grand Cess Mira i još jednog gosta.

Poslužile smo špagete, piletinu, prilog od graška s krastavcima, za desert bijeli kolač i voćnu salatu koju je pripremila s. Zita. Ovdje je suša, presušili izvori. Molite s nama da padne kiša!

s. Therese Wetta, ASC

Služimo našem dragom bližnjem

Zajednica ASC iz Dares Salaam otvorena je 1904. Prve sestre zajednice bile su s. Teresa Sorrentino (mjesna poglavarica), s. Palmira Palmigiani i s. Scolastica George. Ove sestre su poučavale vjeronauk, posjećivale obitelji i radile ostale poslove. Kad su stigle u ovo mjesto, broj kršćana je bio mali, sestre su služile u tri kapele koje pripadaju župi Tegeta, koju su vodili Misionari Krvi Kristove. Radile su s puno žara da bi se proširila karizma Marije De Mattias po njihovom djelovanju. U misionarskom radu su se zauzimale za sve duše njima povjerene da bi upoznale Gospodina Isusa.

Hvala ovim sestrama za njihovo poslanje koje danas donosi mnogo ploda. Ustvari, male župe u kojima su služile sestre, postale su velike župe s velikim brojem kršćana. Njihovu misiju nastavile su sadašnje članice ASC koje ovdje obavljaju pastoralnu službu!

I dalje služimo kroz poučavanje u vjeri, katehezu za djecu, mlade, katekumene, animiranje

i spremnost da slušamo ljude u trenucima posebne potrebe. Broj kršćana, zahvaljujući Bogu, raste. Ova zajednica priprema također djecu za osnovnu školu u Školi Ivana Merlinija koja već ima 109 učenika. Nastavljamo se sve više predavati Bogu i surađivati s Kristom u njegovom djelu otkupljenja, kako bi se duše našeg dragog bližnjega mogle spasiti.

s. Venosa Joseph, ASC

*Kontinentalno područje: Amerike
Regija SAD*

Početak snimke podcasta

S. Ursula Schones, ASC, pripovijeda suradnici za komunikacije Molly Kaye McKinstry, o seriji snimki o Klanjateljicama, koje će se emitirati u lipnju.

Krajem prošlog mjeseca, novinarka Molly Kaye intervjuirala je 23 sestre u dva i pol dana u Wichiti. Snimka se može preuzeti na prijenosni čitač (podcast), a zove se Navike: dobre, loše i svete.

Cheryl Wittenauer

Međunarodni dan Majke Zemlje

*“Briga za okoliš također je društveni problem.
Zajedno s krikom siromaha čujemo i vapaj zemlje.”*

Papa Franjo

22. travnja, na Međunarodni dan Majke Zemlje, mi, Klanjateljice Krvi Kristove okupile smo se u dvorištu generalata u Rimu kako bismo ovaj dan proslavile na značajniji način. S. Rani Padayattil, koordinatorica JPIC-a/VIVAT-a, vodila nas je u trenutku molitve, s. Nadia Coppa, Vrhovna poglavarica, zasadila je drvo masline, a s. Dani Brought, Vrhovna savjetnica, govorila je na temu Međunarodnog dana Majke Zemlje.

Zajedno smo razmišljale o činjenici da imamo samo jednu Zemlju, jednu Kuću, jedan Planet i nitko ne može pobjeći ako postane mjesto gdje se više ne može živjeti.

Ovo je značajan dan koji nam pomaže da postanemo svjesnije zlostavljanja na zemlji dok svi očekujemo da živimo na zdravoj planeti.

Brojna istraživanja provedena od 90-ih godina prošlog stoljeća naglašavaju znakove brojnih nedostataka počinjenih protiv naše lijepe planete, pomažući nam da rastemo u svijesti o njezinoj potrebi za zaštitom.

U ime napretka, promijenili smo naš način života, promijenili smo stav, skloni ignorirati na mnogo načina sredstva za zaštitu svijeta u kojem živimo. Naša posesivna priroda i naša pohlepa zamračili su misao i svijest o odgovornosti da moramo sačuvati ovu divnu zemlju za buduće generacije.

Često čujemo o globalnom zatopljenju, iscrpljivanju ozonskog omotača, stakleničkim plinovima itd., glavnim uzrocima i problemima trenutnih istraživanja. Zapravo, naš prekrasni planet bio je hladniji prije jednog stoljeća nego sada: ultraljubičaste zrake sunca sada su udarile Zemlju više nego ikad. Sve je to uzrokovano proizvodnjom plinova koji uništavaju zaštitne slojeve naše Zemlje.

Mnoge od nas su čuli od naših djedova ili naših roditelja o godišnjim dobima, temperaturi, šumama, biljkama, drveću, rijekama, čistoj vodi, prekrasnim resursima

ove divne zemlje. I mi imamo sjećanja na naše djetinjstvo, ali u našoj stvarnosti doživljavamo nedostatak onoga što je temeljno za naš život: nedostatak pitke vode, poplave, klizišta, zagađenje, kontaminacija i naglo povećanje temperature. Velika klimatska promjena i mnoge nepoznate bolesti koje pridonose svemu ovome.

Možemo se distancirati od odgovornosti time što kažemo da nismo izravno krivi, ali uistinu svaka osoba koja živi u ovom svijetu jednako je odgovorna u pomaganju da vrati naš lijepi planet natrag u svoju bivšu slavu.

Svrha obilježavanja Međunarodnog dana Majke Zemlje je i rješavanje klimatskih promjena, ukidanje plastičnog zagađenja, zaštita ugroženih vrsta i širenje, edukacija i podrška pokretu zaštite okoliša širom svijeta.

Sadnjom ove masline pridružujemo se svima onima koji su predani zaštiti šuma.

Svi mi, stvorenja svemira, povezani smo, i svako živo biće je dostojno poštovanja i brige svih nas, jer ovisimo jedni o drugima. (Laudato si, 42). Stoga je naša zauzetost da radimo za svjesnije društvo protiv zlouporaba planeta. Pozvani smo obvezati se na korištenje održivih izvora energije, što je temeljni izbor za razmišljanje o boljem sutra.

s. Rani Padayattil, ASC

90 godina prisutnosti ASC u San Giovanni Rotondo

Godine 1928., po izričitoj želji Patra Pija, zahtjev za osnivanjem redovničke zajednice u San Giovanni Rotondo stigao je našoj Majci Vrhovnoj poglavarici. 29. kolovoza iste godine došle su prve Klanjateljice Predragocjene Krvi u San Giovanni Rotondo, koje je stanovništvo pozdravilo, a smještene su u drevnom gradu Borgo, nazvanom **“Lu Ilarië dë Ië monnache”**, trenutno Piazza Santa Maria De Mattias (Trg Svete Marije De Mattias).

Različita svjedočanstva potvrđuju da su sestre posvetile posebnu brigu starijim i bolesnim osobama koje su primljene u nastalom Ospedaletto “San Francesco”, koje je **već 1925.** godine tražio Padre Pio; štoviše, sestre su učinile sve što su mogle u odgoju djece u vrtiću, mladih u radionici vezenja, te duhovnoj pripremi djece za prvi susret s Isusom u Euharistiji.

Ljudi su odmah srdačno prihvatili rad redovnica i ubrzo su im dali ime **“Naše sestre”**. Bile su ljudska i duhovna referentna točka sveg stanovništva.

Prošlo je **90 godina** od tog dana Milosti, tijekom kojeg su mnogim mladim ženama iz San Giovanni Rotondo pomogle razabrati glas Gospodina koji ih poziva da slijede stope svete Marije De Mattias i posvete svoj život u zajednici Klanjateljica Krvi Kristove. Povodom desete obljetnice kanonizacije svete Marije De Mattias **2013. godine i 85. obljetnice** dolaska sestara Klanjateljica, u nazočnosti pokojnog nadbiskupa monsinjora Michelea Castoroa, regionalne poglavarice sestre

Silvane Crolla i regionalne savjetnice sestre Milene Marangoni, Općinska uprava gradonačelnika Luigia Pompilia postavila je mramornu ploču na pročelju bolnice San Francesco, kao vječnu uspomenu na dolazak prvih sestara ASC.

Godine 1984., zbog strašnog potresa, redovnice su bile prisiljene napustiti mjesto svoga prvog prebivališta. Nakon raznih promjena, 13. rujna 1989., između regionalne poglavarice sestre Giuseppine Fragasso i fra Domenica D’Ambrosia, tadašnjeg župnika Župe - izabranog za nadbiskupa Manfredonia - Vieste - San Giovanni Rotondo 2003. godine - izrađena je Konvencija za pastoralnu

suradnju sestara Klanjateljica Krvi Kristove u župi San Leonardo Abate.

Zahvaljujemo Gospodinu za mnoga dobra koja smo primile mi Klanjateljice zahvaljujući dobronamjernosti ovog velikodušnog i gostoljubivog naroda.

Trenutno, zahvaljujući očinskoj brizi župnika, don Giovannija d’Arienza, u spomenutoj župi častimo relikviju svete Marije De Mattias i njezinu ikonu koja otkriva i pomaže susret s otajstvom u kontemplativnom pogledu, budući da je bit ikone u tome da bude “mjesto prisutnosti”.

30. travnja zahvalili smo Gospodinu zajedno za 90 godina nazočnosti Klanjateljica Krvi Kristove u San Giovanni Rotondo uz svečanu koncelebraciju Euharistije kojoj je predsjedao o. Franco Moscone, nadbiskup Manfredonia-Vieste-San Giovanni Rotondo.

Euharistijskom slavlju prisustvovali su: župnik don Giovanni d’Arienzo, don Pasquale Pio Di Fiore, o. Carlos Maria Laborde – gvaradijan samostana sv. Pija iz Pietrelcine, don Matteo Merla, CPPS, don Michele Cocomazzi, s. Nicla Spezzati, regionalna poglavarica, s. Milena Marangoni, regionalna savjetnica, dr. Antonio Incollingo, neke ASC porijeklom iz tog područja, redovnice raznih družbi, velik broj vjernika župe San Leonardo Abate. Župni zbor i brojni mladi ministranti obogatili su slavlje uključujući sve nazočne vjernike u molitvu svečanim tonom.

Na kraju slavlja, regionalna poglavarica s. Nicla Spezzati, uz osvrt na dragocjenost posvećenog života, poklonila je nadbiskupu relikvije svete Marije De Mattias da širi pobožnost među vjernicima i moli se za povećanje zvanja u redovnički život.

Brojna i lijepa iskustva u župnoj zajednici obogatila su nas Klanjateljice ljudski i duhovno i uvijek su nam davali osjećaj prisutnosti **Majke utemeljiteljice svete Marije De Mattias i sv. Pija iz Pietrelcine** koji su nas prije 90 godina željeli u zemlji koja je tako voljena.

Dvoje svetih potiču nas na jednu jedinu želju: **“Neka Kristov križ bude zasađen u srcu svakog čovjeka i njegova dragocjena Krv neka se slavi zauvijek”**.

Oni se zalažu za povećanje zvanja u posvećenom životu za slavu Božju i dobro “dragog bližnjega”.

s. Rosalba i zajednica ASC

Iskustvo iz Vukovara tijekom kanonske vizitacije

Zajedno sa sestrom Dani, sestrom Manuelom i sestrom Wiesławom, pošla sam u Vukovar u posjet maloj zajednici gdje žive sestre: Danijela Borščak, Bernardica Kesak i Ljiljana Marić. Vukovar je jedan od gradova koji su potpuno uništeni tijekom rata za neovisnost Hrvatske tijekom 1991.-1995. Nakon rata, kada su se ljudi počeli vraćati u Vukovar, sestre Klanjateljice su otvorile zajednicu koja je pratila ove izranjene ljude, potrebne nade Krvi Kristove. Međutim, želim s vama podijeliti neka od iskustava naše posjete Vukovaru. Stigle smo u subotu navečer kako bismo u nedjelju imale više vremena za posjetiti razna značajna i potresna mjesta povijesti i sjećanja u Vukovaru. Najprije smo posjetile bolnicu u kojoj su se ljudi sklonili tijekom 87-dnevne opsade Vukovara i gdje se brinulo o ranjenim građanima. Unatoč činjenici što je na krovu bio znak Crvenoga križa, bolnica je svakodnevno bombardirana. Danas je prizemlje očuvano kao uspomena na teške dane i hrabrost onih koji su se brinuli za bolesne i patnike. Odatle smo otišle posjetiti središnji spomenik i mjesto masovne grobnice na Ovčari gdje je 261 osoba odvedena iz bolnice, mučena i masakrirana. Dok smo tiho čitale imena tih žrtava, srcima ispunjenim tugom, prizivale smo snagu Isusove Krvi tražeći dar ozdravljenja. Naša posljednja postaja bila je na komemorativnom groblju Vukovar s bijelim križevima za gotovo tisuću ljudi ubijenih tijekom rata. Te večeri upoznale smo i Zajednicu Krvi Kristove koju vodi s. Ljiljana Marić. Nakon upoznavanja, zamolili su nas da podijelimo iskustvo našeg dana u Vukovaru. To je bio najemocionalniji trenutak dana. Tijekom dana pokušali smo sakriti svoje suze. Povijest Hrvatske je priča ispunjena pashalnim otajstvom: ratom prije 25 godina, uništenim gradom, zlostavljanim, silovanim i ubijenim ljudima. S. Wiesława je

komentirala da nas crvena nit povezuje i ona se nalazi svugdje gdje se nalazimo: u Africi, Indiji ili Hrvatskoj. Ta nit je Krv Kristova i iskustvo vazmenog otajstva koje nas ujedinjuje. S. Dani je povezala svoja iskustva u Guatemali i Vukovaru. Svjedočila je o tome da je 23 godine živjela u Guatemali gdje je surađivala s ljudima koji su pretrpjeli patnju 36-godišnjeg rata i da je tamo ostavila dio svoga srca. Ali danas, nakon što je čula priču o Vukovaru, jedan je dan bio dovoljan da ostavi još jedan dio svoga srca. Duhovnost Krvi Kristove je ono što ujedinjuje Klanjateljice i Zajednicu Krvi Kristove, to jest život koji dijele s ljudima.

S. Manuela je potom podijelila svoje iskustvo koristeći tri slike koje povezuje jedna riječ. Prvu sliku izrazila je gestom: ustala je, a zatim poljubila zemlju jer je to sveto tlo. Druga slika je riječ koju je stalno čula tijekom posjeta raznim mjestima u Vukovaru. To su riječi koje je sv. Marija De Mattias ponavljala prije smrti: "Ne više krvi." Treća slika bila je izranjeni, slomljeni križ, čije dijelove povezuje golubica, jer bi se bez te golubice križ raspao. To je mir, pomirenje. Sve ove slike povezane su riječju bratstvo. Tijekom tog dijeljenja, ljudi i mi sestre, također, srcima punih emocijama smo plakali. Na kraju susreta, ljudi su nam prilazili želeći pozdraviti i blagosloviti svaku od nas jer su se osjećali tako blizu nama. Poruka je bila da su se grad, priroda i sve uokolo već obnovili, ali srca i duše ljudi polako se obnavljaju kroz oproštenje i bratstvo. To iskustvo duboko je dirnulo naše živote. Nastavljamo putovati živeći i dijeleći svoju karizmu kao Klanjateljice s ljudima.

s. Danijela Anić, ASC

Nitko ne smije ostati zadnji

U Ameliji, mjestu koje nas vodi nazad u vrijeme...

...mjestu bogatom poviješću i umjetnošću, gdje se duh oslobađa i ponovno pronalazi.

U subotu, 30. ožujka, u Umbriji, točnije u prekrasnom gradu Amelia (Tr), u Gradskoj knjižnici, održan je prvi sastanak projekta kojim namjeravamo iznijeti svjedočanstva gostiju talijanskih zatvora, svjedočenja prikupljena u različitim knjigama koje se svake godine objavljuju, kako bi pomogli građanima da postanu svjesniji dinamike, nažalost još uvijek nazadne, talijanskog zatvorskeg sustava, smisla zatvora danas i metoda izumiranja kazne, ali prije svega raspoloženja ovog dijela čovječanstva kojeg se jedva čuje.

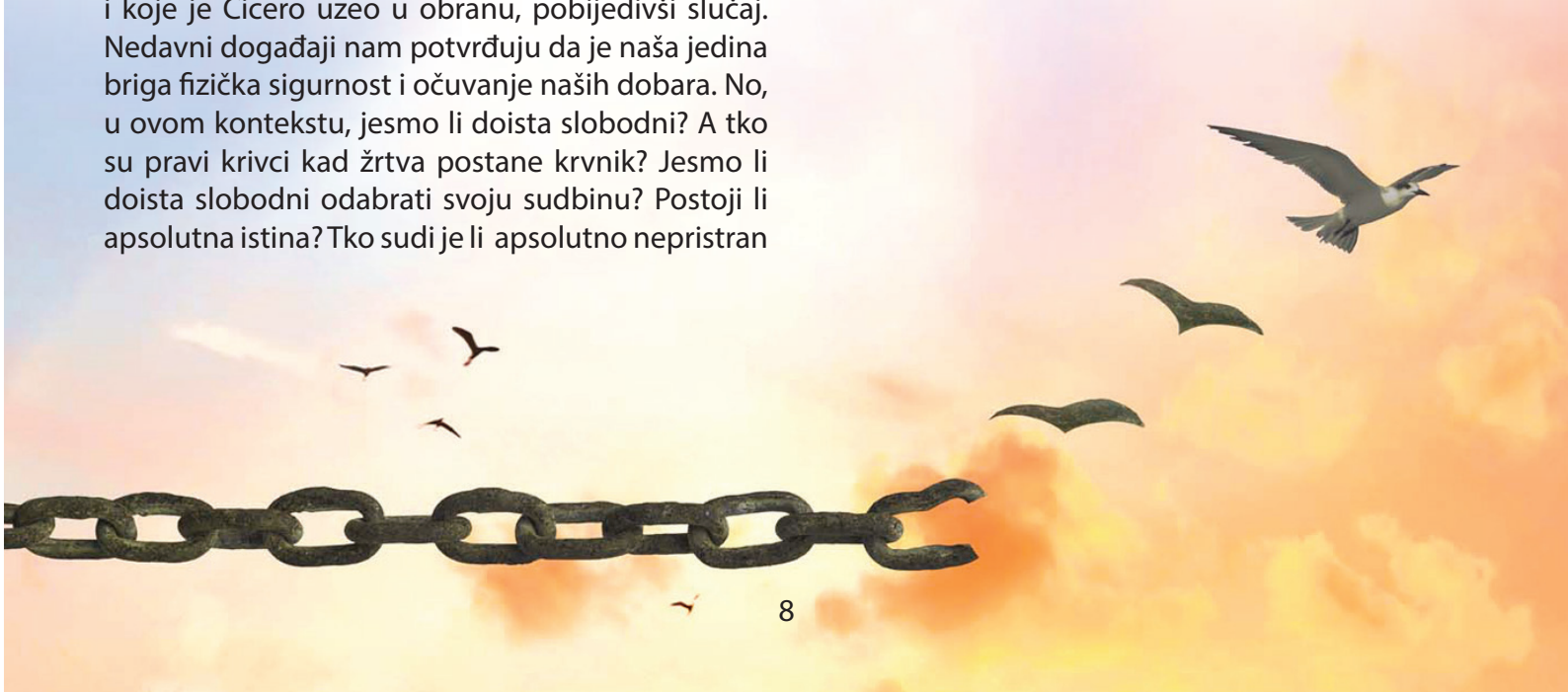
Projekt nastao iz zajedničkog osjećaja dvoje ljudi koji, iako s različitim stavovima, govore isti jezik, sestra i laik, sestra Emma Zordan, Družba Klanjateljica Krvi Kristove, i niže potpisana, s gotovo tridesetogodišnjim iskustvom podučavanja u zatvoru i volontiranju. S. Emma nikada me nije pitala jesam li katolkinja, samo je gledala moj rad, ne tražeći ništa. Zajedno smo shvatili i razumjeli, ne suditi, nego podržavati, pa smo spontano shvatili da možemo udružiti snage kako bismo pomogli braći zatočenicima da izađu iz ponora, da nađu neko samopoštovanje, da izbjegnju samoubojstvo u nekim slučajevima.

Većina ljudi se ograničava na ocjenjivanje činjenica jer ih predstavljaju različiti masovni mediji, razrađujući najokrutnije i osvetoljubive misli prema onima koji su krivi za manje ili više teška kaznena djela, ili onima koji nemaju glasa niti sredstava da se brane. Baš kao što se dogodilo Ameliji u Sesto Roscio di Ameria (sada Amelia) nepravедno optuženom za očeubojstvo 79. pr. Kr. i koje je Cicero uzeo u obranu, pobijedivši slučaj. Nedavni događaji nam potvrđuju da je naša jedina briga fizička sigurnost i očuvanje naših dobara. No, u ovom kontekstu, jesmo li doista slobodni? A tko su pravi krivci kad žrtva postane krvnik? Jesmo li doista slobodni odabrati svoju sudbinu? Postoji li apsolutna istina? Tko sudi je li apsolutno nepristran

i bez grijeha? Mnoga pitanja i isto toliko odgovora, ali apsolutna istina ne postoji, i zato se moramo izdignuti iznad planova, sudova i predrasuda.

Govoriti o zatvoru nije lako, naprotiv, neugodno je i teško, jer ljudi misle da je to stvarnost s kojom se država mora nositi surovim i represivnim pravilima, jer u zatvoru postoje čudovišta, subjekti koji nemaju prava. Umjesto toga, zatvor je stvarnost koja pripada svima, jer smo svi nesavršeni i podložni sankcijama, pogotovo najslabijim i najnesretnijim ljudima, za koje se moramo brinuti, kao što radimo s djetetom, roditeljem, prijateljem, jer pored dobra postoji i zlo i zato što upravo kroz posljednje uspijevamo postati prvi, kako nas je kardinal Petrocchi već mudro podsjetio na posljednjem sastanku u Rebibbiji, prigodom predstavljanja knjige "Strah od slobode". O tome nas uči prisposodba o izgubljenom sinu. Lako je slaviti s dobrima, dok s onima koji se vraćaju, koji se iskupljuju, koji priznaju svoje greške, s njima se moramo veseliti. Gospodar mora brinuti o najslabijima, koji imaju najmanje vještina, a ne o najinteligentnijima. U Italiji je oko 60.000 zatvorenika, od kojih se 70% može zaposliti u raznim radnim aktivnostima, od komunalnih radova, održavanja javnih zgrada, čišćenja vrta, socijalnih usluga, poslova kroz koje bi bila moguća istinska društvena reintegracija, i mogućnost da se iskupe. Nažalost, sve je to vrlo teško jer postoje beskrajni zidovi koje treba prevladati, osobito birokratski, pa čak i mentalni.

Maria Teresa Caccavale

15. lipnja Vijeće se vraća u Rim nakon kanonske vizitacije u Regiji Poljska i u misijama: Bjelorusija, Sibir, Njemačka

17. lipnja s. Nadia Coppa i s. Matija Pavić odlaze u kanonsku vizitaciju u misiju ASC u Australiji

29. lipnja s. Manuela Nocco odlazi u Sjedinjene Američke Države radi sudjelovanja na sastanku Komisije Fonda Družbe MDM Srca i ruke

**Rođendani:
slavimo život**

30 godina

s. Silvia Guthala

17.06.1989. Indija

60 godina

s. Young Ae Eugenia Lee

19.06.1959. Koreja

70 godina

s. Rosaria Sacchetti

22.06.1949. Italija

80 godina

s. Antonietta Tozzi

20.06.1939. Italija

Obljetnice redovničkih zavjeta

2. lipnja 2019.

**65. obljetnica redovničkih zavjeta
Centar Wichita (USA)**

s. Jeannine Bahr
s. Laurentia Koehler

**80. + obljetnica redovničkih zavjeta
Centar Wichita (USA)**

s. Florentina Riebel (85.)
s. Leona Riebel (84.)
s. Carmelita Blick (81.)

23. lipnja 2019.

**60. obljetnica redovničkih zavjeta
Centar Wichita (USA)**

s. Bernadine Wessel
s. Nancy Hanes
s. JoAnn Mark
s. Teresa Bahr

Vratile su se u kuću Očevu

08.05.2019. **s. Maria Dina Cupido** Italija
12.05.2019. **s. Irene Rossi** Italija
13.05.2019. **s. Elisabeth Schiedermayr** Schaan

Međunarodno Glasilo

Klanjateljice Krvi Kristove

Međunarodno glasilo

Klanjateljice Krvi Kristove
Vrhovna uprava
Via Maria De Mattias 10, I - 00183 Roma

Godina XXI. - br. 6, lipanj 2019.

Uredništvo:
Maria Grazia Boccamazzo, ASC
Mimma Scalerà, ASC

Prijevod
s. Klementina Barbić - hrvatski
s. Betty Adams - engleski
s. Martina Marco - kiswahili
s. Bozena Hulisz - poljski
s. Clara Albuquerque - portugalski
s. Miriam Ortiz - španjolski
s. Lisbeth Reichlin - njemački